

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

Bf.I.5/2022/14. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2022. évi április hó 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberkereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Szombathelyi Törvényszék 2021. november 17. napján kelt 18.B.7/2020/89. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy kiegészíti az ítélet bevezetőrészét a 2021. február 10. napján megtartott tárgyalási nap feltüntetésével, míg a szabadságvesztés és a pénzbüntetés esetében mellőzi a főbüntetés megjelölést.

I n d o k o l á s :

[1] A Szombathelyi Törvényszék a 18.B.7/2020/89. szám alatti ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 192. § /2/ bekezdés VII. és VIII. fordulata és a /3/ bekezdés b/ és i/ pontja szerinti emberkereskedelem büntetében, a Btk. 202.§-a szerinti kitarottság büntetében és a Btk. 399.§ /2/ bekezdés a/ pontja szerinti pénzmosás büntetében. Ezért halmazati büntetésül 5 év börtön fokozatú szabadságvesztésre, 100 napi tétel, napi tételenként 2.000 Ft, összesen 200.000 Ft pénzbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról meg nem fizetése esetére. A vádlottal szemben 9.760.806 Ft-ra nézve vagyonelkobzást rendelt el. Rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a szabadságvesztés és a pénzbüntetés napi tételszámának súlyosítása, míg a vádlott felmentés, védője felmentés, eljárási szabálysértés miatt, valamint a vagyonelkobzás mellőzése érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartva hivatkozott arra, hogy a Be. 590.§ /1/ és /2/ bekezdése értelmében a másodfokú felülbírálat teljeskörű. Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek eredményeként lényegében megalapozott tényállást állapított meg. Azt a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján annyiban kérte kiegészíteni, hogy tanú4, tanú10 és tanú3 2016. március 18. napjától kezdődően kezdték meg az utalásokat a vádlott részére. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat logikai hiba nélkül értékelte, mérlegelte s ez irányú indokolási kötelezettségének is eleget tett. A tényállás alapján helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, megfelelő a cselekmények jogi minősítése is. Álláspontja szerint helytállóan döntött a törvényszék az alkalmazandó jogszabály kérdésében is, helyesen alkalmazta az elkövetéskor hatályos Btk-t, az ehhez fűzött indokolást azonban annyiban szükséges pontosítani, hogy abból mellőzendő a fegyház fokozatra történő utalás. Pontosítandónak látta a fellebbviteli főügyészség a büntetéskiszabási

tényezők körét is, további súlyosító körülményként hivatkozva arra, hogy a vádlott a tényállás 1. pontjában írt bántalmazásokat eszközzel, több ízben, a nála fizikailag lényegesen gyengébb, neki kiszolgáltatott helyzetben lévő nő sérelmére valósította meg. Álláspontja szerint erre is figyelemmel a súlyosító körülmények nagyobb száma és nyomatéka nem indokolja a középértéktől lefelé való eltérést, s ez okból ugyanígy a pénzbüntetés napi tételszámának felemelése is indokolt. Jelezte emellett, hogy az ítéletben rögzítettel ellentétben a szabadságvesztés és a pénzbüntetés nem „főbüntetés”, ezért az erre történő utalás mellőzését indítványozta. Kiegészíteni kérte ugyanakkor az elsőfokú ítélet bevezető részét annyiban, hogy a tárgyalás napok közt, -miután érdemi bizonyítás is folyt ezen a napon - fel kell tüntetni 2021. február 10. napját is. Az elsőfokú ítélet további rendelkezéseivel egyetértve, egyebekben az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[4] A vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában elsősorban a vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését kérve hivatkozott arra, hogy az ítélet megalapozatlan, teljes mértékig felderítetlen. Álláspontja szerint a bizonyítást nehezítette az a körülmény, hogy amennyiben történt is bűncselekmény, arra külföldön került sor, amely lényeges kihatással volt a bizonyítékok beszerzésére is. Emellett a sértett sem volt jogkövető, prostitúcióból élt, amely szavahihetőségével kapcsolatosan is számos tisztázandó kérdést vetett fel. E körben utalt a Körmendi Rendőrkapitányság által 18030/726/2016. számon folytatott nyomozásra, amely megszüntetésre került. A nyomozás folytatására az ügyészség nyomozás folytatását elrendelő határozata alapján került csak sor. Mindez azt látszik alátámasztani, hogy az ügyben a nyomozóhatóság maga sem látta a sértett által megfogalmazott vádakat bizonyíthatónak. Utalt arra, hogy az eljárás meghatározó eleme az emberkereskedelem büntetnének megállapíthatósága. E bűncselekmény kapcsán tisztázandó kérdés az egyik tényállási elem, a kizsákmányolás, az ahhoz szükségképpen társuló kiszolgáltatottság vizsgálata, mely a védelem álláspontja szerint nem azonos fogalom a sértett kihasználásával. E körben hivatkozva az emberkereskedelem Btk-ba iktatásának előzményeként elfogadott Palermói Egyezményben foglaltakra is, álláspontja szerint a bűncselekmény megállapításához elengedhetetlen annak tisztázása, hogy a sértettnek az adott ügyben volt-e választási lehetősége, megvoltak-e a feltételei, hogy adott élethelyzetéből kilépjen. Ugyancsak fontos kérdés, hogy a sértett milyen előzmények, milyen kiváltó okok miatt vette fel a kapcsolatot tanúval, a menekülés, vagy a csalódásból eredő bosszú motiválta-e ebben. Ennek a kérdésnek a megítéléséhez az egyes sértetti megnyilvánulásokat, nyilatkozatokat, - ideértve a sértett és a vádlott közt a cselekményt követő Messenger üzenetváltásokat is- elemezte a védő, és arra mutatott rá, hogy azokban számos ellentmondás észlelhető, de a vallomása ellentétes tanú3 2017. január 30. napján tett tanúvallomásával is. Ugyancsak a Messenger üzeneteket és az ügyben tett nyilatkozatokat elemezve tanú1 szavahihetőségével is foglalkozott rámutatva azzal kapcsolatos kétségeire, egyben levonva azt a következtetést is, hogy az egyes vallomások közül tanú11 2017. január 30. napján tett azon vallomása állhat legközelebb a valósághoz, melyben elmondta, hogy a sértett önként vállalta a prostitúciót, ugyanakkor érzelmi függésbe került a vádlottal, rendszeres volt a féltékenységi, veszekedés, majd egy Névl nevű lány miatti féltékenysége vezetett a sértettnek ahhoz, hogy rendőri segítséget kért. Álláspontja szerint a vádlott valószínűleg kihasználta a sértettet, de nem hozta olyan helyzetbe, amiben kiszolgáltatott lett volna, meg volt a lehetősége, hogy adott szituációból bármikor kilépjen. Hivatkozott arra, hogy a vádlott és a sértett közt kezdetben nyilvánvalóan érzelmi kötődés alakult ki, amely a vádlott esetében a későbbiekben megszűnt s, amikor egy másik lány is megjelent a vádlott életében, a sértett a vélt, vagy valós sérelmeit felnagyítva a köztük megtörtént dolgokat torzítva adta elő, melyben szerepet játszhatott a sértett téveszmékkel és érzékcsalódásokkal jellemzett tudathasadásos elmezavara is. A

fellebbezés további részében a védő az ítéleti tényállás megalapozottságát is érintően kifogásolta, hogy az ügy megítélése szempontjából olyan fontos kérdésekre nem ad választ az ítélet, mint, hogy miért bántalmazta volna a vádlott azt a nőt, aki által a tényállás szerint rendszeres jövedelemhez jutott, miért sértette volna meg személyi szabadságában, amikor szintén a tényállás szerint több nő állt rendelkezésére a prostitúciós tevékenységre, amennyiben a sértettet kizsákmányolta, miért nem igyekezett a sértett terhességét megszakíttatni. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság tanúl szavahihetőségét erősítő körülményként hivatkozott arra, hogy vallomásaiban nem csak, hogy beszámolt arról, miszerint a videó hívásoknál jelen volt tanú3 is, hanem őt a nyomozás során fényképről történt felismertetés alkalmával be is azonosította. Álláspontja szerint ez az eljárás nem felelt meg a vonatkozó 23/2003.(VI.24) IM-BM együttes rendelet előírásainak, egyértelmű felismerésről beszéni ez esetben nem lehet. Emellett hivatkozása szerint tanúl csak közvetett tanú, az általa elmondottakról csak a sértettől szerzett tudomást. Utalt a védő arra is, hogy az elsőfokú bíróság hivatkozásával szemben a sértettet nem a német rendőrség menekítette ki a lakásból, hanem kérésére tanú9 és tanú12 vitték be a rendőrségre. tanú9 tanúvallomásából emellett az is megállapítható, hogy a sértettel kutyát sétáltattak, amikor a rendőrség a lakásban tanú2t kereste. Ebből következik, hogy a sértett nem volt bezárva a lakásba, sőt, ha kutyát sétáltatott, vásárolt, akkor pénze is lehetett, s a saját vallomása alapján az is megállapítható, hogy munkája ellátásához szükséges német nyelvismerettel is rendelkezett. Következő kifogásként hivatkozott a védő arra, hogy a törvényszék a sértett kiszolgáltatott helyzetére vont következtetést többek közt abból is, hogy a vádlott elvette a telefonját. Ezzel szemben álláspontja szerint megállapítható, hogy a telefon nem került lefoglalásra a vádlottól, a sértett szabadon mozoghatott, a rendőri védelemben vétele során nem találták a lakásban, testvérével fel tudta venni a kapcsolatot. Kifogásolta azt is, hogy az emberkereskedelem minősítő körülményének, az erőszakkal elkövetésnek az igazolására, alátámasztására nem áll rendelkezésre a sértettől készült látlelet, azt a magyar hatóságok nem szerezték be. Idézve a Chemnitzi Államügyészség jogsegélykérelem alapján küldött tájékoztatásából, a védő hiányolta, hogy a magyar nyomozóhatóság nem szerezte be a német hatóság által a vádlott és az édesapja ellen folytatott nyomozás során keletkezett iratokat, bizonyítékokat, melyek azért is fontos szerepet tölthetnek volna be jelen ügyben is, mivel az államügyészség közlése szerint a nyomozás során a hatóság semmilyen bűncselekményre utaló adatot nem talált. A pénzmosás büntette kapcsán a védő hivatkozott arra, hogy annak megállapításához hiányzik a bűncselekményt megvalósító előcselekmény, hisz Németországban a prostitúciós tevékenység engedélyezett, de még a magyar jog szerint is csak szabálysértést valósít meg az azt folytató személy. A fentieket összegezve a védő annak az álláspontjának adott hangot, hogy az ítéleti tényállás lényegében a sértett vallomására épül, minden más bizonyíték vagy közvetett vagy ellentétes azzal. Véleménye szerint bár a sértetti vallomás valóban következetesnek mondható, azonban tudati állapotát pszichés betegsége és egyéb okok, körülmények is nagyban befolyásolták, így ítéleti bizonyossággal arra tényállás nem alapítható.

[5] A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltak főbb elemeit kiemelve tartotta meg perbeszédét, valamint tett észrevételeket az írásbeli fellebbezésében tett védői érvelésre, felvetésekre. Álláspontja szerint a védői hivatkozással szemben a tényállás megalapozott, nem szenved felderítetlenségben. Utalt arra, hogy az emberkereskedelem büntette minősítése kapcsán a védő olyan ténykérdéseket feszeget, amelyekre a Btk. 192.§ /8/ bekezdése egyértelmű meghatározást, értelmezést ad. Nem találta helytállónak azt a védői hivatkozást sem, hogy a tényállás kizárólag a sértett vallomásán alapszik. Álláspontja szerint a sértetti vallomás mellett értékelni kell tanúl vallomását is, aki nem tekinthető csupán közvetett tanúnak. tanúl a tanúvallomásában beszélt a sértett korábbi élethelyzetéről, arról, hogy a cselekményt megelőzően milyen elnehezült

élethelyzetben volt, milyen szegény körülmények közt nőtt fel, miként gondozta a nem sokkal korábban daganatos betegségben elhunyt édesanyját, akinek halála lelkileg is megviselte. Arról is nyilatkozott, hogy a sértett nem rendelkezett munkahellyel, jövedelemmel. Azt is elmondta, hogy a sértett, akivel korábban rendszeres kapcsolatot tartott, 2016. áprilisától kezdődően nem adott életjelet magáról, majd, amikor augusztusban online kapcsolatot létesített vele, látta a sértett testén az adott sérüléseket is. Ezek mind közvetlen információk, a tanú azokról maga győződhetett meg. Kitért a fellebbviteli főügyészség képviselője tanúl és tanúll kapcsolatára is, hivatkozva arra, hogy előbbi tanú olyan információkról is beszámolt a vallomásaiban, melyekről csak tanúlltól szerezhetett tudomást és nem a sértettől, így arról is, hogy a többi lány miként és miért próbálja védeni a vádlottat. Reflektált a védőnek a sértett kiszolgáltatott helyzetével kapcsolatos felvetéseire is utalva arra, hogy az annak megállapításához szükséges valamennyi tényező kiolvasható az ítéletből. Így az tartalmazza a sértett és a vádlott megismerkedésének körülményeit, a vádlott ígéreteit, azt a tényt, hogy elvette a sértett mobiltelefonját, a hely- és nyelvismerettel nem rendelkező sértettet hova, milyen körülmények közé vitte, miként bántalmazta és vette el a pénzét. Álláspontja szerint ezeket a tényeket az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok logikai hiba nélküli értékelésének eredményeként állapította meg, így az nehezen támadható.

[6] A védő az írásbeli fellebbezésben írtakat fenntartotta, annak lényeges elemeire helyezve a hangsúlyt tartotta meg perbeszédét.

[7] Terheltl vádlott írásbeli beadványában lényegében a korábban előterjesztett védekezését, előadásait ismételte meg utalva végül arra, hogy a hét éve folyó eljárás komoly lelki megrázkódtatást okozott családjá, gyermekei számára is, akikkel - a lakókörnyezetben az eljárásból adódóan vele szemben kialakult előítélet miatt - más városba kellett költözni, nagyobb gyermeke számára mindez nehezen megélhető iskolaváltással is együtt járt. Hangsúlyozta, hogy ártatlansága ellenére történő elítélése a család széteséséhez, gyermekei nevelőintézetbe kerüléséhez vezetne.

[8] A fellebbezésekre tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 590.§ /1/ és /2/ bekezdése értelmében teljeskörűen bírálta felül függetlenül attól, hogy ki és milyen okból fellebbezett. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék az eljárása során abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, olyan, - az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására és a cselekmény minősítésére, illetve a büntetés kiszabására kiható, -a vádemelést követően- a bizonyítás törvényességére, az eljárásban résztvevők jogainak gyakorlását sértő vagy korlátozó eljárási szabálysértést sem észlelt, amely az ítélet másodfokú érdemi felülbírálatának akadályát képezhette volna. Ennek keretében a másodfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy mennyiben érvényesültek a törvényben biztosított terhelti jogosultságok, megtörténtek-e a jogosultságokra, kötelezettségekre, azok következményeire, az eljárás rendjére vonatkozó kioktatások, ezeknek a másodfokú bíróság számára kontrollálható rögzítése. Figyelemmel volt az ítéltábla a felülbírálat során arra is, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás folytonosságára vonatkozó szabályokat betartotta-e. Eljárása megfelelt-e a tárgyalási szakban kialakult járványügyi helyzetben hozott, az eljárási szabályokat némiképp átíró, speciális szabályzásnak, hiszen a 74/2020. (III.31.) és a 112/2021.(III.6) Kormányrendelet és a 2020. évi VIII. tv. átmeneti rendelkezéseit is mind-mind alkalmaznia kellett. Vizsgálta a másodfokú bíróság azt is, hogy szembesülhetett-e a védelem folyamatosan azzal, hogy mely bizonyítékok képezik a bizonyítás anyagát, az elsőfokú bíróság biztosította-e az érintettek észrevételezési, indítványtételi jogait is. A felülbírálat keretében a másodfokú bíróságnak figyelemmel kellett lennie arra is, hogy a nyomozás során törvényesen

került-e sor a bizonyítékok beszerzésére, hiszen a törvénysértően beszerzett bizonyítékot a bíróságnak ki kell zárni a bizonyítéki körből, amennyiben ez nem történt meg az elsőfokú bíróság részéről, úgy azt a másodfokú bíróságnak kell megtennie.

[9] A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan az elsőfokú bíróság eljárása minden szempontból törvényes volt, nem észlelhető, - s ilyenre sem az ügyészi, sem a védelmi oldalról sem történt hivatkozás, - olyan abszolút, vagy relatív eljárási okra visszavezethető hiba, mulasztás az eljárásban, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezhette volna. Ekként egyetlen bizonyítékot sem kellett kirekeszteni a bizonyítéki körből, valamennyi bizonyíték alapját képezhette a felülbírálatnak.

[10] Az elsőfokú bíróság befogadta a bizonyítási indítványok jelentősebb részét is, mely által tovább szélesedett a bizonyítás. Önmagában egy adott bizonyítási indítvány elutasítása nem tekinthető eljárási hibának, legfeljebb az ítélet megalapozatlanságához vezető hiányosságként jelentkezhet. Elmondható, hogy az elsőfokú bíróság teljeskörű bizonyítást folytatott, mely kiterjedt a tényállás minden egyes lényegi elemére, a büntetőjogi felelősség szempontjából releváns adatok értékelése megtörtént a törvényszék részéről. Az ítéltábla nem észlelt olyan elemeket, részleteket, amelyek felderítetlenül maradtak volna, nem tapasztalható a bizonyítási munkában egyoldalúság, egyes lényeges körülmények figyelmen kívül hagyása. Nem tartalmaz az ítélet iratellenes, hibás logikai levezetés eredményeként tett megállapításokat sem. Elfogadható mértékben az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének is.

[11] A rendelkezésre álló bizonyítékok közt meghatározó szerepe a személyi bizonyítékoknak volt, melyek közül a sértetti és vádlotti oldalon alapvető szembenállás volt érezhető. A sértett szavahihetőségével kapcsolatosan a védelmi oldalról számtalan hivatkozás történt. Vizsgálva a két egymással szemben álló bizonyítéksort, megállapítható, hogy a törvényszék mindkét oldallal megfelelő mélységben, alapossággal foglalkozott. Az egyéb személyi bizonyítékok két csoportba voltak sorolhatók. A sértetti oldalon jelentkező tanúk közt meghatározó, megkerülhetetlen szerepe volt tanú1, a sértett nővére vallomásának. Ő vallomásában nyilatkozott arra nézve, hogy a sértett hogyan, mikor kereste meg a segítségét kérve. Beszámolt arról is, hogy miután erre videokapcsolatban került sor, milyen közvetlen észlelései is voltak a sértett sérüléseiről, a testen látható elváltozásokról, ki volt még jelen a beszélgetés alkalmával, kinek a részéről, mik hangzottak el. A tanú kihallgatásai alkalmával számtalanszor tanújelét adta annak is, hogy testvérével való kapcsolata nem volt teljesen zökkenőmentes, miután sok mindenben nem tudott egyetérteni húga életvezetése kapcsán hozott döntéseivel, őszintén feltárta annak átgondolatlan, felelőtlennek mondható lépéseit is. A tanúval kapcsolatosan semmilyen olyan adat, tényező nem merült fel, amely alapján meg lehetne kérdőjelezni vallomásának hitelességét, korrektségét. tanú1 nem volt szemtanúja a sértett bántalmazásának, arra nézve, hogy azt ki, miként okozta, csak a sértett elmondásából értesült, ezzel együtt is semmiképpen nem nevezhető pusztán közvetett tanúnak, hisz számos olyan fontos részletről is beszámolt, amely saját tapasztalásán alapult, s amely minden elemében egyeztethető volt az egyéb bizonyítékokkal is. A személyi bizonyítékok másik csoportjából tanú3 tanúvallomása a legmeghatározóbb, akinek az eseményekben betöltött szerepe jóval több volt, mint amiről beszámolt. tanú1nak ugyanis a video beszélgetés alkalmával elmondta, hogyan próbálta rávenni a vádlott a szintén prostitúciós tevékenységet végző tanú4t és tanú9t arra, hogy mellette tanúskodjanak. Ez alkalommal arról is beszélt, hogy a vádlott abban is kérte a segítségét, hogy beszélje rá a sértettet a feljelentés visszavonására, melyet azért nem tett meg, mert a vádlott az ő lányát, Terhelt1 élettársát is bántalmazta. Amiről tanú1 beszélt, - miszerint tanú9 és tanú4 miatt az adott tartalmú,

irányított vallomást tettek - igazolódni látszik a két tanú vallomásából is, akiknél érezhető, hogy az események lényeges részleteit illetően kitértek a konkrét válaszadás alól, „nem láttak, nem tapasztaltak” semmi olyat, ami a vádlottra terhelő adatokkal szolgált volna. Még olyan dolgokról sem beszéltek, amelyet a vádlott, illetve tanú5 sem vitatott. Vallomásaikból, melyben hangsúlyozták, hogy úgy a sértett, mint ők is minden kényszer, erőszak nélkül, önként végezték munkájukat és az érte járó pénzt is megtarthatták, nem derül ki többek közt tanú4 2. tényállási pontban írt vádlott részére történő banki bizonylatokkal igazolt pénzáttulalásának háttere sem, de az sem lekövethető az adott vallomásokban, hogy egyes kijelentéseiknek, mi az alapja, hogyan éltek mindennapjaikat, mikor, milyen helyzetben, miként láttak rá a sértett tevékenységére, a vele történetekre. Ahogy azt helyesen az elsőfokú bíróság is megállapította, ezekre a vallomásokra ítélti megállapítást, következtetést levonni nem lehet. Ellenben a sértett és tanú1 vallomásait vizsgálva, egymással is összevetve megállapítható, hogy a két vallomás közt a lényegi elemeket illetően nincs ellentét, nem egy utólag felépített sértetti vallomásról van szó, hiszen kettőjük nyilatkozatai minden részletében, az eseményeket folyamatában tekintve is összhangot, egyezőséget mutatnak. Ami a sértetti vallomás felhasználhatóságát illető védelmi felvetéseket illeti, azokkal az ítéltábla nem tudott egyetérteni. Az elsőfokú bíróság a védő bizonyítási indítványát elfogadva beszerezte a egyéb érdekelt4 12.P.21.112/2019/45.szám alatti ítéletét, melyből megállapítható, hogy a bíróság 2019-től kezdődően ügycsoportra, kizárólag az egészségügyi ellátással összefüggő jogok gyakorlására nézve korlátozta a sértett cselekvőképességét. Az ítélet rögzíti, hogy a sértett megtartott rövid és hosszútávú memóriával rendelkezik. Az eljárás alatt nem merült fel semmi adat, ami a tanúzási képességének teljességét kétségessé tenné, vagy tette volna a korábbi időszakokra nézve, a sértett nem adta tanújelét annak, ami vallomásának elfogadhatóságát illetően további ezzel kapcsolatos vizsgálatának elvégzését indokolná.

[12] Ezek a bizonyítékok a másodfokú bíróság megítélése szerint is elegendőek a megalapozott ítéleti tényállás megállapítására. Kétségtelen, hogy a részleteket illetően árnyaltabb tényállás megállapításához vezethetett volna a német hatóságok által folytatott eljárás teljes anyagának beszerzése. A jogsegélykérelemre adott államügyészégi tájékoztatásban azonban rögzítésre került, hogy a hatóság beavatkozására, lényegében a sértett kimentésére milyen előzmények után került sor, melyen jellegű sérüléseket, elváltozásokat tapasztaltak rajt ezen alkalommal. Ezek az adatok az ügy megítéléséhez szükséges lényegi információkat hordoznak, melyek teljes mértékig egyeztethetők a sértett elmondásával és tanú1 ide vonatkozó nyilatkozataival is.

[13] A másik tényállás pont kapcsán a pénzmozgással kapcsolatos adatsorok teljeskörű feltárása, a pénz útja pontosan nyomon követhetőek voltak a bizonyítás során. Helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a pénz eredetére, tényleges utalójának személyére, a pénzek rendeltetésére vonatkozó vádlotti hivatkozások semmiből nem vezethetők le, ugyanakkor még a vádlott és tanú5 is tettek olyan kijelentéseket, amelyekből az általa tett megállapításokra lehet jutni. A tényállás e bűncselekményt érintően is teljeskörű, több szálon leigazolt, hogy az adott összegeket ki, mikor, kinek a részére utalta, ki vette fel azokat. A tényállásban rögzített Körmendi Járásbíróság ítéletéből az is megállapítható, hogy az adott összegek büntetendő cselekményből származtak. A büntetendő cselekmény /előcselekmény/ a védői hivatkozással szemben nem a prostitúciós tevékenység, hanem az tanú5 jogerős elítélését megalapozó, magyar jog szerint bűncselekményként pönalizált kerítés büntetében és kitartottság büntetében való bűnössége.

[14] A fentiek szerint, a bizonyítékok logikus mérlegelésével megállapított tényállás lényegében megalapozott. Azt a Be. 593.§ /1/ bekezdés a/ pontja alapján az ítéltábla annyiban pontosítja, hogy a 2. tényállási pont [7] bekezdés második mondatát az 1. tényállási pont részének tekinti, ahogy azt a vádirati tényállás is tartalmazta, hiszen az az emberkereskedelem bűncselekménye tényállási elemének, a kizsákmányolás megállapíthatóságához szükséges feltételként, - mint az előny szerzése, arra való törekvés, - az adott tényállás részét kell, hogy képezze. A fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően pontosítani szükséges a [8] bekezdést is annyiban, hogy az első utalásra 2016. március 18. napján került sor.

[15] Ezzel a pontosítással az elsőfokú ítéleti tényállás teljes mértékig megalapozottá vált, így a Be. 591.§ /1/ bekezdése értelmében alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is.

[16] A tényállás alapján helytállóan vont következtetést a törvényszék a vádlott bűnösségére valamennyi bűncselekmény tekintetében. Megfelel az anyagi jogi szabályoknak azok megnevezése, minősítése és az ehhez fűzött jogi indokolás is, melyből az elsőfokú bíróság valamennyi tényállási elem tekintetében elvégzett alapos elemző tevékenysége olvasható ki minden szempontból helytálló jogi érveléssel kísérve.

[17] Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is utalt, helytállóan alkalmazta az elsőfokú bíróság az elkövetéskor hatályos Btk. szabályait. Ehhez fűzött indokolását azonban pontosítani kell, hiszen mind az elkövetéskor, mint az elbíráláskor hatályos Btk. fegyház fokozatban rendeli végrehajtani a 3 évi vagy ennél hosszabb tartamú szabadságvesztést az adott minősítésű emberkereskedelem büntette miatti szabadságvesztésre ítélet esetén. Emiatt a törvényszék által meghatározott börtön fokozat alkalmazására csak a Btk. 35.§ /1/ és /2/ bekezdése alapján, - a bíróság mérlegelésén alapulóan, - a törvényben előírtnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozat előírásával kerülhetett sor. Mindezt az ügyészség sem támadta.

[18] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket megfelelő körűen feltárta. ahogy arra maga is helyesen hivatkozott, a büntetés kiszabásakor irányadó középérték 7 év. Ebből kellett kiindulnia tehát, amikor a büntetés mértékét meghatározta. A legsúlyosabb megítélésű bűncselekmény, az emberkereskedelem kapcsán, annak tárgyi súlyát tekintve elmondható, hogy az ilyen jellegű cselekmények széles skálán helyezhetők el. A védett jogi tárgyat rendkívüli módon, durván sértő cselekményekhez képest a vádlott konkrét cselekvőségét, annak időbeliségét tekintve cselekménye ezeknél enyhébb megítélésű. A tényállásból kiolvashatóan a vádlott nem közvetlenül a sértettel való kapcsolat kialakulásától kezdődően, nem hosszú hónapokig, esetleg évekig élt vissza a sértett kiszolgáltatott helyzetével, 2016. májustól augusztusig, viszonylag rövidebb időt ölelt fel az elkövetési idő. Nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény sem, hogy a sértett saját hozzátartozója által bevallotta annak ellenére, hogy segítségére korábban is számíthatott, az események előtt is számos nehéz helyzetbe hozta magát, komoly kritikával illetendő döntést hozott, amely óhatatlanul vezetett későbbi helyzetéhez. Ezért a másodfokú bíróság úgy találta, hogy a büntetlen előéletű vádlottal szemben - a fokozatosság követelményére is tekintettel - az elsőfokon kiszabott 5 év tartamú szabadságvesztés nem olyan mértékben enyhe, amely mindenképpen annak súlyosítását tenné indokolttá. Ebben a formájában is komoly visszatartó erővel bír megadva egyben a lehetőséget is a vádlottnak, hogy az eljárásban tett nyilatkozatainak megfelelően visszailleszkedhessen a társadalomba. Ebből az indokolásból

következik, hogy a másodfokú bíróság a büntetés enyhítését célzó védelmi fellebbezést sem látta teljesíthetőnek.

[19] Tekintve, hogy az ítélet egyéb járulékos rendelkezései is törvényesek, a másodfokú bíróság az ítéletet a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelő pontosítás mellett.

Győr, 2022. április 20.

Dr. Kovács Tamás sk.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.

Dr. Élő András sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Szombathelyi Törvényszék 2021. november 17. napján kelt 18.B.7/2020/89. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2022. április 20.

Dr. Kovács Tamás sk.

a tanács elnöke